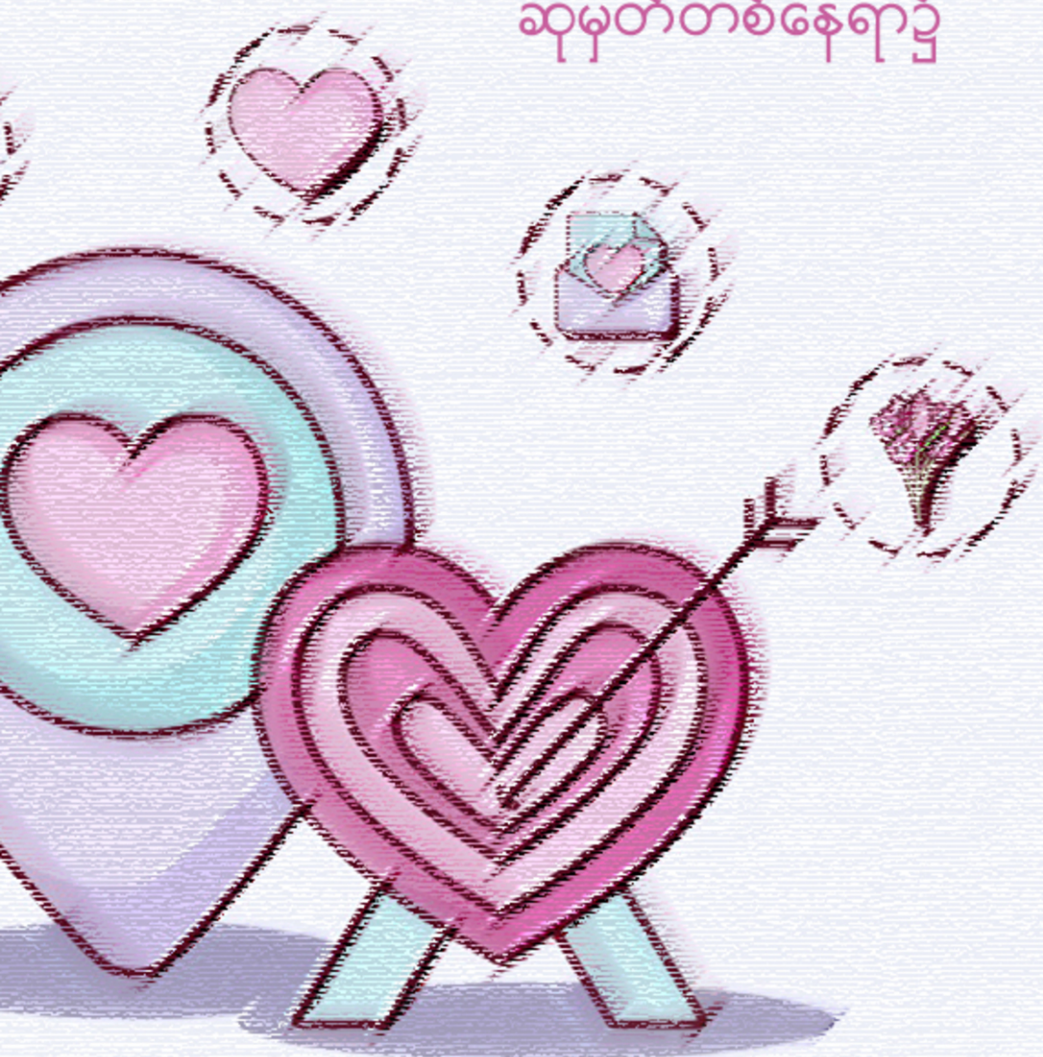


နှိုင်းကြည့် (စာအုပ်)

ဆုံမှတ်တစ်နေရာ၌



အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

"မိန်းကလေးဆိုတာ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ သေသေဝပ်ဝပ်နေရမယ်၊ စကားလက်လွတ် မပြောရဘူး၊ အကျယ်ကြီး အော်မရယ်ရဘူး၊ အပြောအဆို မကြမ်းတမ်းရဘူး၊ အမိယုတ်တော့နှုတ် ကြမ်း၊ အဖယုတ်တော့ သော့သွမ်း ကိုယ့်ကြောင့် မိဘပြောဆိုခံရမယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား"

ဟနေသော ကြီးမေ၏ ပါးစပ်မှာ ပြန်၍ မစေ့နိုင်တော့ချေ။ ပြီးတော့ သီတကူကိုလည်း အတော် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့် ပုံစံနဲ့ ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းက ခပ်တွန့်တွန့်ဖြစ်သွား၏။

သီတကူဟာ လိမ္မာတဲ့ သူမဟုတ်ပေမဲ့ မိုက်ရိုင်းတဲ့ သူလည်း မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အပြောအဆို ရဲတင်းသွက်လက်လွန်းတာကြောင့် မျက်နှာပျက်ရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ချေ။ သွားလေသူ မတ် နှင့်ညီမဖြစ်သူ မြတ်လေးကိုသာ အပြစ်တင်မိ၏။ သူမရဲ့ စရိုက်က မြတ်လေးနဲ့ တထေရာတည်း။

ပြုလုပ်ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ အရာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ရမယ်မကြံသေး ဒေါသဖြစ်စရာနှင့် ကြုံ တော့ အော်ဟစ်ရရော။ အရိပ်ကဲကနားမလည်၊ အလိုက်ကမသိ၊ အသက်ရွယ်အားဖြင့်ကလည်း မငယ်တော့ချေ။ ယခုပင် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူကြီးပင် ဖြစ်လို့ ။

ဒေါ်မြတ်ညိုတို့ အိမ်မှာ က ပြောင်းပြန်။ သူမ မွေးစားထားသည့်သား ဝိုင်နိုင်ကတော့ လိမ္မာ ယဉ်ကျေးချက်။ ဒါကိုအခြားသူများက ပြောပေလိ

မို့မည် မွေးစားသားနဲ့ တူမ ဘယ်တူမလဲဟု ။ အမှန် တကယ်အားဖြင့် ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်ပါ။ သား သူမလက်ထဲရောက်လာတော့ (၇)နှစ်အရွယ်ပဲ ရှိသေး၏။ ထိုအရွယ်ကပင် "ဟဲ့ ဒါမှားနေတယ်" ဟု မပြောခဲ့ရချေ။ ဘာမှ သင်ပေးစရာမလိုဘဲ သူ့အသိဉာဏ်နဲ့ သူ။

အိမ်ကတူမကတော့ သင်ခဲ့ရသမျှ ပြန်၍ စာမူထုတ်ရမည်ဆိုလျှင် အကြိမ်ပေါင်းနည်းလိမ့် မည်မဟုတ်ချေ။

သောကြာသမီးမို့ စကားများ လိုက်တာဟု ပင် ဆိုရမလောက် စက္ကန့်နဲ့ အမျှ စကားသံပြတ် သွားသည် ဟု မရှိချေ။ ဆူထားလွန်းလို့ စိတ်ကောက်နေရင်တောင် ပါးစပ်ကတော့ တလှုပ်လှုပ်နှင့် မုန့် တွေ အတင်းထိုးသွတ်နေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သူမရဲ့ ပြောဆိုပြုမူမှုမှန်သမျှသည် ချစ်စရာကောင်းလွန်းသဖြင့် ဤအိမ်မှာ ရယ်သံတွေ တိတ်သွားတယ်ဟူ၍ မရှိ။ မုန်းအောင်ပြောတတ်လွန်းသဖြင့် ချစ်စရာကောင်း အောင်လည်း ပြောဆိုတတ်လို့ ခုနစ်ထွေမင်းသမီးဟု ပင် ခေါ်ရမလောက်။

အခုလည်း ခိုင်းလိုက်သည့်အလုပ်ကိစ္စကို ငြင်းသဖြင့် ဒေါသထွက်စွာ ဆူလိုက်ဖို့ ပါးစပ်ထဲမှာ စကားလုံးတွေ စီနေဆဲမှာ သူမကပဲ ဦးအောင်အလွတ်ရနေပြီဖြစ်သော မိမိပြောမည့်စကားတွေ ခိုးခနဲ၊ ဒေါက်ခနဲ ပြောလိုက်တာမှ ဖြောင့်လို့ ဖြူးလို့ ။ ဒီလောက်အလွတ်ရနေပြီဖြစ်သော စကားလုံးတွေကို လက်တွေ့အကောင်အထည်မဖော်ဘဲ နှုတ်တတ်အာဂုံဆောင်နေသည် မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

"ကြီးမေ"

"ဟင်"

မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ပြောစရာစကားမရှိသလို စိုက်ကြည့်နေသမျှကို သီတကူကလည်း ခပ် တည်တည်လေးကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်၏။ ဒါဟာ လူကြီးမိဘကို မရိုမသေလုပ်တာမဟုတ်ပေမဲ့ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည့် ရယ်သံကိုတော့ မထိန်းချုပ်ဖြစ်ပါ။ ကိုယ့်ကို အလိုလိုက်နေကျမို့ ဆိုးနဲ့ ဖြစ်တာလည်း ပါပါသည်။

ကြောင်အသွားသည့် ကြီးမေကို အလစ်ငိုက်ဖမ်းကာ အပြင်ထွက်ဖို့ ဖျတ်ခနဲ ထလိုက်ပေမဲ့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံရဖူးသည့် ဒေါ်မြတ်ညိုက အထာနပ်ပါပြီ။

"အခုလာစမ်း သီတကူ"

"ကြီး . . . မေ"

"လာ . . . လာ . . . ဘာမှ ကြီးမေ မနေနဲ့ "

"တကူက ဘာလုပ်လို့ တုံး"

"အဲဒီ ဘာမှ ကိုမလုပ်လို့ ခက်နေတာအေ။ ညည်းကိုတော့နော် . . . ဟင်း . . . ထိုင်ဒီမှာ "

ကြီးမေညွှန်ပြသည့်ခုံမှာ ဒုတိယမို့ ဝင်ထိုင်ကာ -

"ကြီးမေကလည်း တကူ ဘယ်သွားမှာ မို့လို့ ဒီလောက်ချုပ်ချယ်နေရတာလဲ။ လူကိုများ လှောင်ပိတ်ပြီး ထားချင်တယ်။ စိတ်ညစ် လာပြီ . . . သိလား"

"အမယ်လေး . . . လေး . . . မိသီတကူ ချုပ်ချယ်သတဲ့ လား။ မြတ်လေးရေ ညည်း သမီး ပြောနေတာတွေ ကြားရလား။ ငါ့နှယ်နော် ညည်း သမီးကိုတော့ (၁၀) ခါပြန်တောင် အမ်းချင် လာပြီ"

မေမေ့ကိုတိုင်တည်ပြီး မျက်လုံးပြူးစွာ ညည်းညူနေသည့် ကြီးမေကို ကြည့်ပြီး တကူ မထိန်း ချုပ်နိုင်စွာ ခစ်ခနဲ ရယ်မိ၏။

"ညည်းက ငါ့ကိုလှောင်တာလား"

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ရယ်မိတာကို ကြီးမေက တလွဲထင်ကာ ဒေါသ အတော်ထွက်လေသည် က အဆင်းကို ဘီးတပ်ပေးလိုက်သည့် ပမာ။ ဒါ ပေမဲ့လည်း သီတကူပဲလေ။

"ဘယ်မှာ လှောင်လို့ လဲ ကြီးမေကလည်း ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရယ်တာ တောင် မရဘူးလား။ ချုပ် ချယ်တယ်လို့ ပြောပြန်ရင်လည်း ဒီကအလွန်၊ တော်ပြီ ခြံထဲသွားမယ်"

အစကတော့ ချောပုံဆီသွားပြီး လှိမ့်ဖို့ ဟာ အခုတော့ ကြီးမေရဲ့ ဒေါသနာရီ (၃၆) မိနစ်ကြောင့် ခြံထဲပဲ ဆင်းခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့ကနေ တကူးတက ကားဂိုထောင်ဘက်သို့ ပြန်ပတ်ခဲ့၏။ တကူတို့ ရဲ့ ကား ဂိုထောင်က နောက်ဘက်မှာ ကျ၏။ ကားဂိုထောင်၏ ဘေးဘက်တွင် (၅) ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော ခွေးလှောင်အိမ်ထဲမှာ ရန်လုံက ဇိမ်ခံနေသည် ။

ရန်လုံက တကူငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရောက်လာတဲ့ ခွေးလေး။ အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းပြီး အလိုက်သိ၏။ ရန်လုံကို ဒီအိမ်မှာ တကူရယ်၊ ကိုငယ်ရယ်ကလွဲရင် ဘယ်မှ ခေါ်၍ မရချေ။ သိပ်သစ္စာရှိတဲ့ ခွေး ဖြစ်၏။

တစ်ခါကလည်း ခြံထဲ သူခိုးဝင်လာသည် ကို အတင်းဝင်ရောက်လုံး ထွေးကိုက်ခဲ့တော့၏။ သူခိုးက ဓားပါသော်လည်း ဘာမှ တုံ့ပြန်ချိန်မရလောက်တဲ့ အထိ။ အသေခံဖို့ ကြိုးစားထားသော် လည်း ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် တကူတို့ ခြံထဲဆင်းခါမှ အတင်းတားဆီးခဲ့၍ သာ သက်သာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မဟုတ်လျှင် ပြန်ပြီး အမှုပတ်မည့်အနေထားမျိုး။

"ဝေါင်း ဝေါင်း"

တကူကို မြင်သည် နှင့် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လေသည် ။ ရန်လုံ၏ ထူးခြားချက်မှာ အခြား ခွေးများကဲ့သို့ အလှမွေးခွေးမဟုတ်ဘဲ တောလိုက်အမဲခွေးပုံစံဖြစ်ကာ ရပ်လိုက်လျှင်လည်း လူတစ် ရပ်နီးပါး။ သူ့အသံကလည်း အခြားခွေးများကဲ့သို့ မဟောင်းဘဲ ဟိန်းသလိုအသံထွက်၏။

"ဟိတ်ကောင် . . . ဘာလဲ ညောင်းနေပြီလား"

"ဝေါင်း"

"အေးပါ . . . ငါ နင့်ကို လာခေါ်တာ"

"ကျီ"

သော့ဖွင့်ပြီး တံခါးကိုတွန်းလိုက်တော့ ရန်လုံက တကူကို နှုတ်ဆက်လျက်။

တကူက သူ့ကိုစကားမပြောဘဲ ရှေ့ဘက်သို့ပြေးတော့ သူကလည်း တကူကိုမီအောင် လိုက်ပြီးဖမ်း၏။

အတော်ကြာအောင် ဆော့ပြီးသောအခါ တကူက မြက်ခင်းစိမ်းမှာ ခြေထောက်ဆင်းပြီး လက် နှစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်ထောက်ကာ -

"တော်ပြီ . . . ဟိတ်ကောင်၊ ငါ မော လာပြီ ငြိမ်ငြိမ်နေ"

ရန်လုံက အလိုက်သိစွာ တကူအနားမှာ ငြိမ်သက်စွာ ဝပ်နေသည် ။

ရန်လုံ၏ ခေါင်းလေးကို ပွတ်ပေးပြီး တဒုန်းဒုန်း၊ တဒိုင်းဒိုင်း အသံတွေမြည်နေသည့် တစ်ဖက်ခြံကို အကြည့်ရောက်သွား၏။

တကူ မမွေးခင် ကြီးမေတို့ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ဤအိမ်မှာ နေခဲ့သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်း သိလိုလျှင် မေး၍ ရ၏။

တကူတို့ ခြံနှင့်ကပ်လျက် ထိုခြံသည် တစ်ချိန်တုန်းက အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး နေထိုင်သည့်ခြံတဲ့ ။ စစ်ရှုံး၍ ပြန်ပြေးရသောအခါ ထိုခြံကိုပိတ်၍ သူလည်း ပြေးရ၏။ ထိုအရာက လည်း ကြီးမေတို့ တောင် အရင်ခြံရှင်တွေပြောလို့ သိရတာတဲ့ ။

တကူ ငယ်ငယ်လေးကနေ ဆယ်တန်းအထိ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုခြံတွင် အိမ်ရှင်ပေါင်း ငါး ဆက်ပြောင်းခဲ့ပြီး။ သရဲခြောက်၍ လားလို့ မေးစရာရှိပေမဲ့ ထိုအရာလည်း မဟုတ်သေးချေ။ ရောက် ပြီး သိပ်မကြာခင် ပြန်ပြောင်းသွားကြတာတော့ သူတို့ မှ ပို၍ သိပေလိမ့်မည်။ နောက်ပိုင်းပိတ်ထားခဲ့ သည် မှာ အတော်ကြာ၍ ချုံနွယ်တွေတောင် ထလို့ ။

အိမ်ကြီးကတော့ အိုဟောင်းပျက်စီးသွားသည့်ပုံတော့ မရှိချေ။ ယခု ထိုအိမ်ကြီးကို ရောက် လာသူသည် မည်သူနည်း။ တကူကတော့ မိန်းမ သဘာဝပီပီ စပ်စုချင်မိ၏။

အလုပ်သမားတွေကတော့ ညွှန်ကြားမည့်သူမရှိပေမဲ့ ထောင့်စေ့အောင်လုပ်နေတာကိုတော့ တစေ့တစောင်း အကဲခတ်မိသည် ။

ဒီအိမ်လာပြုပြင်ကြသည် တောင် ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်မျှပင် မရှိသေးချေ။ ယခုထက်ထိ တော့ ချုံနွယ်တွေ ရှင်းနေတုန်း။

တကူကတော့ ဤအိမ်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည် မှာ ယခုမှ မဟုတ်။ ဟိုးယခင်ကတည်းကပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည် ။ ထိုအိမ်တွင် သီးပင်စားပင် စုံလင်စွာ စိုက်ပျိုးထားသည် ။ နှစ်ရှည်ပင် တွေဖြစ်တဲ့ ပိန္နဲပင်၊ တညင်းသီးပင်၊ မာလကာပင်၊ ရှောက်ပန်းသီးပင်၊ ဒူးရင်းပင် အစရှိသဖြင့် စုံလင် စွာ စိုက်ပျိုးထားခြင်းဖြစ်သည် ။

အိမ်ရှင်တွေပြောင်းသွားပြီဆိုလျှင် တကူအကြိုက်ပင်။ အသီးအနှံအ

စုံ ခူးစားခွင့်ရှိတာကိုး။ အဲဒါကြောင့် ကိုငယ်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး

"နင် အသီးတွေစားချင်တာနဲ့ သူများ တွေ ပြောင်းပေးရတာတဲ့ "

ယခုတော့ ကီးဗီမာလကာသီး ခပ်ကြီးကြီးတွေက သူမကို
လှောင်ပြောင်နေလေသည် ။

* * *

အခန်း(၂)

"လန်းနေပါလား"

အနက်ရောင်ကွာတားပန့်ခ်ကို ပေါင်လယ်ခန့်ရှိသော ဖြူနက်ကွက် အင်္ကျီနဲ့ တွဲဝတ်ထားပေမဲ့ တစ်မူထူးခြားစွာ အင်္ကျီစကို ရိုးရိုးချမထားဘဲ ခါး၌ ပြန်၍ ဖဲပွင့်ပုံချည်ကာ ခေါင်းမှာ လည်း ဖဲပွင့်တပ် ဦးထုပ်ပန်းရောင်ကို ဆောင်းထားသေး၏။ ထို့အပြင် ခါး မရောက်တရောက် မင်းကွတ် သီးရောင် ဆံပင်ကို ဖြန့်ချထားသဖြင့် လန်းနေသည် ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

"ကြည့်လှချည်လား"

မျက်လုံးကျွတ်မတတ် ကြည့်နေသော ချောပုံ၏ ပခုံးကို ပခုံးချင်းတိုက်၍ မေးလိုက်တော့ အတော်ဟန်ပျက်သွားကာ ကိုးရိုးကားရား နိုင်လှပါသည်။ ။

ရေထဲပြုတ်ကျသွားမလို ဖြစ်သဖြင့် တကူကပင် အလန့်တကြားနဲ့ ပြန်လှမ်းဆွဲရ၏။

"လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေပြီလား ညီမလေးရယ်"

"မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ် . . . ရည်းစားနဲ့ ကွဲလို့ "

"ဝါး ဟား ဟား"

ကန်စပ်ထိပ်ကနေ

လှမ်းစနောက်နေကြသည့်

ကျောင်းသားတချို့ကြောင့် တကူက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။
ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာပေးနဲ့ ကျောင်းသားတွေကြောင့် အင်္ကျီလက်ကို ခေါက် တင်ပစ်လိုက်၏။

တကူ ဘာလုပ်တော့မလဲဆိုတာသိသော ချောပုံကတော့
အလန့်တကြားနဲ့ တကူလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်တော့၏။

"ဖိုက်တင်ပလေးမယ်ပေါ့"

"လာပါ . . . ကိုယ်တို့ ကလည်း ခံချင်လို့ ပါ"

"တောက်"

"လာပါ တကူရယ်"

"တွေ့မယ် . . . ကောင်စုတ်တွေ"

ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်တဲ့ သူ့ကို ဆွဲခေါ်နေရင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်
နေတာတောင် ထိုကျောင်း သားတွေက အမှတ်မရှိချေ။

တကူက ဂျူဒို၊ ကရာတေးမှာ ခါးပတ်နက်အဆင့်ရထားပြီး ဆော်လိုက်
တွယ်လိုက်လျှင် လည်း ရပ်ကျော်ရွာကျော်။ သည်းမခံတတ်သောစိတ်က
နည်းနည်းလေး စနောက်တာကိုတောင် ငြိမ်မခံနိုင်ဘဲ လက်ပါ၊
ခြေပါ ပါလိုက်မှ ကျေနပ်တာ။ မဟုတ်လျှင်တော့ ရင်ထဲမှာ တန့်န့်နဲ့ ။

"ကျွတ် . . . ခွေးသူခိုးတွေ"

"ငါတောင်းပန်ပါတယ် တကူရဲ့ . . . လာပါ"

"အံ့မယ် . . . နင်က ဘာအတွက် တောင်းပန်တာလဲ"

တောင်းပန်တယ်ဆိုသောစကားကြောင့် ဒေါသက အသစ်တစ်ဖန် ပြန်
လည်ဖြစ်တည်ကာ ချောပုံဆွဲကိုင်ထားသည့်လက်ကို ခါယမ်းကာ ခါး

ထောက်၍ မေးပစ်လိုက်၏။

"မိန်းမနော် . . . ဟွန်း"

"အဲဒါ နင့်ကြောင့်"

"အံ့မယ် . . . ငါ့ကြောင့် ဟုတ်လား။ စော်စော်ကားကားနဲ့ မော်တော်
ကားကြီးစီးနေပါလား။ ငါပဲ လာစွပ်စွဲရတယ်ရှိသေး"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်ပဲ ငါ့ပခုံးကို လာတိုက်ပြီးတော့"

"ဪ . . . ဒါလား . . . အဟတ် ဟားဟား"

တကူတို့ ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူရှိတာလည်း ဂရုမစိုက်ပါ။ လ
က်နှစ်ဖက်ကို ဖြန်းခနဲ မြည်အောင် အားပါးတရ ရိုက်ချပြီး ခေါင်းကို
မော့၍ ရယ်ပါလေတော့သည်။ ။

ရယ်သံကလည်း တော်တော်နဲ့ မပြီးသလို ဟိုလူ ဒီလူတွေက
ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နဲ့ မို့ ချောပုံစိတ်တိုကာ -

"ဟဲ့ . . . တော်ပါတော့"

"အံ့မယ် . . . လေး လေး . . . ငါ့နှယ်နော် ရယ်လိုက်ရတာနော် မိချော
ပုံရေ"

"ကောင်မစုတ်"

သူမနာမည်အရင်းက ချောပုံ။ ဒီအစုတ်ပလုတ်တုတ်မ ခေါ်မှ ပဲ
မချောဖြစ်လိုက် ချောပုံဖြစ် လိုက်နဲ့။ ။

"ခါတိုင်းလည်း ငါဒီလိုပဲ တိုက်နေကျကို"

"ဟဲ့ . . . ဒါကတော့ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားတာကိုး"

ချောပုံက အတော်စိတ်ဆိုးသည့်ပုံနဲ့ နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့၏။ လုံးလုံး ကျစ်ကျစ်နဲ့ ချောပုံက ဖက်ထားချင်စရာကောင်းသလို ပေါင်းသင်းရတာ လည်းကောင်းပြီး တော်ရုံ စိတ်မဆိုးတတ်သလို ဘာပဲပြောပြော စကား နည်းရန်စဲ ငြိမ်နေတတ်၏။

"လာပါ . . . ငါစတာကို"

"သွား . . . နင့်ဘာသာ"

"နင်ကလည်း canteen သွားရအောင်"

"-----"

Canteen ဆိုတာနဲ့ ချောပုံက မျက်စိကလေး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွားသေး၏။ သို့သော် သိက္ခာရပုဂ္ဂိုလ်လို မျက်နှာကို သံပတ်နဲ့ တင်း ထားဆဲ။

"ငါရှင်းမှာ ပါ စိတ်ချ"

"လိုက်ဘူး"

"နင်ကလည်း တကယ်မခေါ်ဘူးလား"

"လိုက်မယ်"

"ဟယ် . . . ကောင်မစုတ်"

ချောပုံနားထဲမှာ 'ငါရှင်းမယ်' ဆိုသောစကားကိုပဲ ထပ်တလဲလဲကြား နေရတာမို့ 'လိုက်မယ်' ဟု ပြောပြီး အတော်ရှက်သွားရသေး၏။

"ကဲ . . . လာ သွားမယ်"

ကောင်လေး ကောင်မလေးအားလုံးက တကူကို အမှတ်တရကြည့် သွားကြတာမျိုး။ ဒါပေမဲ့ တကူကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

Canteen ကထွက်ပြီး Major ခန်းဘက်လျှောက်လာစဉ် -

"ဟိတ် . . . ရွတ် ရွတ်"

"----"

"နင့်ကိုခေါ်နေတာဟဲ့"

"ရွတ် ရွတ်ဆိုတာနဲ့ ပဲ ငါကလှည့်ကြည့်စရာလား မိချောရဲ့ ။ ဟော . . . အဲဒါ ဘာလို့ ပြူးပြဲနေ အောင် လှည့်ကြည့်နေရတာလဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ ခပ်တည်တည်နေစမ်းပါ။ ဣန္ဒြေကိုမရဘူး . . . ဟွန်း"

"အဲဒါ . . . မှန်ကြောင်၊ ဟုတ်တယ် မှန်ကြောင်"

ချောပုံက တကူပြောတာ ကြားမကြားတော့ မသိချေ။ သေချာ စေ့စေ့ စပ်စပ်ကြည့်လို့ ပြော နေသည် မှ မဆုံးသေး မင်းခန့်ခေါ် မှန်ကြောင်က တကူ ရှေ့ရောက်လာ၏။

"မောလိုက်တာ . . . သီတကူရယ် . . . မာရသွန်အပြေးပြိုင်ပွဲဝင်နေ တဲ့ အတိုင်းပဲ"

"ဘယ်သူက နင့်ကို စောင့်ခေါ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးနေလို့ လဲ"

"အဟဲ့"

ပျက်သွားသည့် မျက်နှာကတော့ 'အဟဲ့' ဟု သာ အသံထွက်ကာ မချိပြီးလေး ရယ်ပြနေ၏။ အတော်ကြာမှ -

"အဖြေလေး"

"ဘာ . . . ဘာပြောတာလဲ"

"ဟို . . . ဟိုလေ . . . ကိုယ်တောင်းထားတဲ့ အဖြေလေး"

"ကျွတ် . . . နင့်ကို စဉ်းစားမယ်လို့ ငါပြောထားလို့ လား။ အဲဒီနေ့က တည်းက ငါ နင့်ကို အပြတ်ပြောပြီးသား။ အဲဒါကို ဘာအဖြေလာ တောင်းနေတာလဲ"

"ဒါပေမဲ့ . . . သီတကူရယ်"

"ဘာမှ . . . ဒါပေမဲ့ မနေနဲ့ ။ နောက်တစ်ခါ ထပ်လာပြောရင် မော်ကွန်းထိန်းနဲ့ သွားတိုင်ပစ် မယ်။ မလုပ်ဘူးမထင်နဲ့ နော် ဒါပဲ"

မျက်နှာငယ်နဲ့ ကျန်ခဲ့တာလောက်တော့ တကူတို့ က ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်။

"မလွယ်ပါဘူး . . . ရူးနိုင်တယ်"

"ရူးစရာလား . . . ဒီလို ဗရတ်သုတ်ခကောင်တွေအတွက် ငါက ရူးရောလားဟဲ့"

"ပပဝတီရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ ခစားချင်တဲ့ သူတွေကလည်း အများသားနော်"

"သွားစမ်းပါ အလကား အလုပ်မရှိ ကြောင်ရေချိုး"

* * *

အခန်း(၃)

"တကူကော ကြီးမေ"

"အပေါ်မှာ နေမှာ ပေါ့၊ ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

ကိုယ်၏ ပြန်ဖြေသံကိုတော့ မကြားရချေ။ တကူကတော့ တံခါးရှက်နောက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ပြီး ကိုယ်အလာကိုစောင့်နေမိသည်။ ။

ကိုယ် အရမ်းကြောက်တတ်တာ။ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့နည်းနည်းဆိုရင်လန့်။ ခါးတို့ လည်း ယောင်၊ အလုပ်ကျတော့ ဆရာဝန်တဲ့ ။ တကူကတော့-

"သတိထားနော် ကိုယ်ငယ်၊ သရဲမ ချောချောလေးတွေ ခါးလာတို့နေဦးမယ်"

ထိုသို့ စနောက်လိုက်ပြီဆိုလျှင် ကိုယ်မှာ Night Duty သွားဖို့ အရေးကြောက်လန့်နေရတာ နဲ့ ဘုရားကို နားပူအောင်ဆုတောင်းနေတာနဲ့ ၊ ဘုရားစာအုပ်ယူသွားရတာနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့ ။

ကြီးမေက ပစ်ပစ်များ သလောက် ကိုယ်ကတော့ တကူကို အလိုလိုက်၏။ ဆူတာ မာန် တာလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် တကူ ကိုယ်ကိုချစ်ပါတယ်။

လစာထုတ်ရက်တွေဆိုရင်လည်း သူ့ရလာသမျှ လခတော်တော်များများက တကူမုန့်ဖိုး၊ အဝတ်စားဖို့ တွေပဲ ဖြစ်နေတတ်သည် ။ ဒါတောင်

ကြီးမေက တကူအတွက်ဆိုပြီး လစဉ်မုန့်ဖိုးပေး ထားတာက ရှိသေး၏။

တကူရဲ့ ပိုက်ဆံတော်တော်များများကတော့ အနည်းငယ်ချို့တဲ့သော သူငယ်ချင်းများ အတွက် ကျောင်းလခများ ၊ စာအုပ်ဖိုးများ ၊ ကားခများ စသဖြင့် ရှိသေး၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ လဝက်မတိုင်ခင် ပိုက်ဆံက ပြတ်နေပြီ။

ကြီးမေကတော့ -

"ပေးတာ ကမ်းတာကိုတော့ ကြီးမေ မတားလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသုံးနဲ့ အဖြုန်းကိုတော့ သေချာခွဲခြားနားလည်စေချင်တယ်။ သမီးရဲ့ ကုသိုလ်စိတ်ကို လိုက်ပိတ်ပင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ပေးသင့်တဲ့ နေရာလား၊ မပေးသင့်တဲ့ နေရာလား ခွဲခြားသင့်တယ်။ ကိုယ့်အတွက်ကားခ (၃၀၀၀၊ ၄၀၀၀) ပေးရတာ ဘာမှ မဖြစ်သွားပေမဲ့ ပေးတာများ လာတော့သူများ အတွက်တော့ အကျင့် ပျက်စေတယ်။ သူတို့ ဘာသာ ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားနေကျကို ညည်းက ဝေဿန္တရာ လက်သစ်လို တက္ကစီတွေငှားပေးလို့ အဲဒါက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကို ချစ်ရာမကျဘဲ နှစ်ရာကျတယ် . . ၊

ကြီးမေပြောတာ နားလည်ရဲ့ လား။ ကျောင်းလခပေးတာမျိုး မဖြစ်မနေ ဆေးဖိုးဝါးခ ထောက် ပံ့တာမျိုးက သမီးကို ကုသိုလ်ဖြစ်စေတယ်။ အဝတ်အစားဝယ်ပေးတာမျိုး၊ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေ သွား စပယ်ရှယ်မှာ ဝယ်ပေးပြီး စားဟယ်လို့ ပြောတာမျိုးကတော့ ရောင့်ရဲတတ်သူတွေရဲ့ စိတ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်တာနဲ့ အတူတူပဲ။

ကြီးမေ ပြောသွားသမျှကို တကူလက်ခံပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ shopping ထွက်လို့ ချို့တဲ့ တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါရင် ဝယ်ပေးချင်စိတ်တွေက ထိန်းမရတာ ခက်တယ်။

အဲဒီလိုကျတော့လည်း -

"သားနဲ့ သွားပေါ့၊ ညည်းအစ်ကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေပိတ်ရက်တွေ၊ ဂျူတီ အော့ဖ်ရတဲ့ နေ့တွေ သွားပေါ့"

"ဟာ . . . ကြီးမေကလည်း အခုခေတ်က မောင်နှမလား၊ သားအဖ လား ခွဲခြားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တွဲသွားပြီဆိုရင် စုံတွဲလို့ သတ်မှတ်ချင်ကြ တာ။ Shopping ထွက်ရတာလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထွက်ရတာပဲကောင်းတယ်"

"ရှပ် ရှပ်"

"ဟော"

အတွေးတွေ တသိတတန်းနဲ့ နစ်မြုပ်နေဆဲ ခြေသံ တရှပ်ရှပ်အသံကြောင့် ကိုယ်ကိုမတ်၍ သတိအနေအထားနဲ့ ရပ်လျက် အသက်ကိုတောင် ရဲရဲမရှူဝံ့ချေ။

ဟော . . . လက်။

ယမ်းခါလာသည့် လက်တစ်ဖက်ကြောင့် -

"ဟိတ်ဝါး"

"ဟာ"

"အယ် . . . ကို . . . ကိုငယ်လည်း မဟုတ်ပါလား"

လက်ကြီးက မြှောက်လျက်သားအနေအထားနဲ့ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်သွားရင်း လက်ပြန်ချဖို့ သတိမရဘဲ ထိုသူစိမ်းလူကိုသာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ငေးနေမိ၏။

ကိုငယ့်သူငယ်ချင်း၊ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ တက်လိုက် ဆင်းလိုက်

သွားလာနေကျပေမဲ့ ဒီလူ ကိုတော့ မြင်တော့မြင်ဖူးပေမဲ့ နာမည်မသိပါ။

ဆင်စွယ်ရောင်စတိုင်ပန်ကို အနီရဲရဲ စပို့ရှပ်နဲ့ တွဲဝတ်ထားသော သူ့ရဲ့ အသားအရေက ညိုပေမဲ့ စိုပြည်ကာ ဝင်းနေသည် ။

အရပ်ကတော့ သာမန်ယောက်ျားတွေထက်တော့ ခေါင်းတစ်လုံးသာခန့် မြင့်၏။ ထိုလူရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ရယ်မြူးရိပ်တွေနဲ့ ။

"ဟင်"

အခုမှ ပဲ တကူလည်း ကိုးရိုးကားရား မြောက်တက်သည့် လက်ကို သတိရကာ ရှက်ကိုးရှက် ကန်းကြည့်ပြီး အောက်ပြန်ချလိုက်၏။

ပြီးတော့ ထိုလူရှေ့က ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့၏။ ပြီးမှ သတိရ၍ ပြန်လှည့် ကြည့်ကာ -

"ဒီမှာ "

ဟင် . . . ကြည့်စမ်း၊ ပြီးစိစိနဲ့ ။ သေချာတာပေါ့၊ ဒါက တကူကို လှောင်ဖို့ တကူသာ အောက် သို့ ဆက်ဆင်းသွားမည်ဆိုလျှင် ထိုသူက အားရပါးရ ရယ်ဖို့ စဉ်းစားထားပုံရ၏။

ယခုကျတော့ သူ့ရဲ့ ဟနေသောပါးစပ်က စေ့မရသေးချေ။

"ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ"

မလုံမလဲဟု ထင်ချင်ထင်၊ တကူကတော့ ခပ်မာမာပင် လှမ်းမေးပစ်လိုက်၏။ ထိုလူက ခေါင်းအသာယမ်းကာ -

"မရယ်ပါဘူး"

"အံ့မယ် . . . ပြောင်လိမ်သေး"

"သီတကူ"

ကိုယ်တိုင်သိက အလန့်တကြားနိုင်တာမို့ တကူက
ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။ ကိုယ်က ပျာယီးပျာယာနဲ့ အပေါ်တက်လာသ
ည် က အပြေးတစ်ပိုင်းဆန်၏။ ယခုမှ ရေချိုးခန်းက ထွက်လာပုံ ရ၏။
ပန်းမှ တဘက်စက တင်ထားသေးသလို ပုဆိုးအနားစက တိုနေ၏။

"ဒီလူက ကိုယ်သူငယ်ချင်းလား"

"အေးလေ . . . ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ။ ကျော်ဇော ငါ့ညီမ ဘာတွေရစ်နေ
တာလဲ"

"ဟမ်"

"အံ့မယ် . . . ကိုယ့်ညီမဘက်ကတော့မပါဘဲ ဟိုလူကိုတော့ အားနာ
တကြီးပုံစံနဲ့ တောင်းပန် နေတယ်။ ဒါမျိုးတော့ ဘယ်ရမလဲ။

"တကူက ဘာရစ်ရမှာ လဲ။ ကိုယ့်ညီမဘက်တော့ မပါဘူး ဟွန်း"

"ဆရာမအကြောင်း သိနေလွန်းလို့ မေးနေရတာပါ"

"ကိုယ်နော်"

"သီတကူအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး ပိုင်နိုင်ရာ။ ကလေးကို လျှောက်ဆူမ
နေပါနဲ့ ၊ Sorry ရယ်မိတာ ကိုက ကိုယ့်အမှား"

"ဟမ်"

"သိနေလို့ တောင်းပန်လိုက်ရင် အစကတည်းက
ဒီလောက်စကားပြောနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဒီကလည်း သဘောထားကြီး
ပါတယ် ခွင့်လွှတ်တယ်"

"ဘာတွေလဲ"

သီတကူနဲ့ ထင်ကျော်ဇော ပြောသမျှကို နားမလည်တဲ့ ကိုယ်က

မေးသာမေးလိုက်ရပေမဲ့ အင်မတန်မှ အနိုင်လိုချင်သော သူညီမအကြောင်းသိစွာ။

"ကဲ . . . တော်ပါပြီ မမရယ်၊ sorry ကျော်ဇော်၊ ဒီအိမ်မှာ တော့ သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရ တယ်။ မဟုတ်လို့ ကတော့"

"အံ့မယ် . . . အံ့မယ်"

သူ့သူငယ်ချင်းလက်ကို ဆွဲချသွားသဖြင့် တကူ ဒေါသက ဦးတည်ရာမဲ့သွား၏။

ပြောပုံက ရိုက်ပေါက်။ တကူက မှားလို့ လား။

* * *